

gerne, at disse Ændringsforslag bleve tagne tilbage, men da det jo sagtens ikke lader sig gøre, maa jeg lige saa vel som ved de tidligere nævnte tilraade at forkaste dem. Hvad Ændringsforslagene under Nr. 11 og Nr. 14 angaar, have vi jo nu hørt den højtærede Ministers Udtalelser derom. Jeg kan ganske slutte mig til disse Udtalelser. Jeg tror, at de fleste — om jeg end ikke tør sige alle — i Udvalget kunne slutte sig dertil, ligesom jeg tror, at de fleste Medlemmer her af Tinget ganske ere enige deri, at det, som disse Ændringsforslag omhandle, ikke bør komme ind i den Lov, vi her behandle, men at vi alle ere enige om, at det er noget, som bør tages under Overvejelse og ogsaa velvillig Overvejelse, naar vi faa et Forslag frem om Jordefærd. Efter disse faa Udtalelser skal jeg anbefale Tinget at stemme mod de af Mindretallet stillede Ændringsforslag, og gerne vilde jeg endnu en Gang bede dem, som have stillet Ændringsforslag uden for Betænkningen, om at tage dem tilbage.

Svend Høgsbro: Ja, jeg fik jo nu Svar af den højtærede Minister paa mit Spørgsmaal, men jeg maa til min Beklagelse udtale, at jeg hverken kan finde det tilfredsstillende eller ganske klart. I sidstnævnte Henseende skal jeg gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister erkender — og paastod jo, at det var den gældende Praksis — at en Sognepræst kunde overlade en afskediget Præst at foretage kirkelige Handlinger paa sine Vegne. Det er straks en Indrømmelse, som jeg tager til Indtægt, en Indrømmelse i Forhold til, hvad Matzen og Timms Kirkeret docerer, thi efter den kan man ikke overlade noget saadant til „en afskediget Sognepræst eller Kapellan“. Den højtærede Minister udtalte sig ikke om, hvad han mente med Hensyn til Kapellaner, og det kunde dog ogsaa være af Interesse. Udtrykket „Kapellan“ omfatter jo baade den, der er i Tjeneste som saadan — man kan vel ikke kalde det i Embede — og den, der har været det, men er afskediget. For begges Vedkommende kan det have Interesse at vide, hvorledes de ere stillede eller rettere, hvorledes de andre ere stillede, som maatte ønske at betjenes af en saadan Mand. Der findes ikke langt fra os i denne Sal en Mand, som har en særdeles praktisk Interesse i dette Spørgsmaal, idet han er viet af en saadan afskediget Kapellan paa en Sognepræsts Ansvar. Er dette gyldigt eller ugyldigt? Det turde ogsaa være af Interesse

for andre end for denne Mand. Altsaa, jeg opfordrer fremdeles den højtærede Minister til at udtale sig om Kapellanerne, som Matzen og Timm nævne i Forbindelse med de afskedigede Sognepræster. Men jeg kommer tilbage til de afskedigede Sognepræster og siger: Det er mig fremdeles ikke klart, hvorledes den højtærede Minister kommer til det Resultat, han er kommen til. Han siger: De ere ikke Præster i Folkekirken, men de ere ordinerede, og som saadanne kunne de altsaa af en anden Sognepræst paa hans Ansvar faa Lov til at foretage kirkelige Handlinger. Hvor staar det? Jeg kan ikke finde det i den Lov, her er Tale om, og jeg synes, der her maatte kunne findes en Hjemmel derfor. Der staar her kun de Ord, som findes i § 2: „Sognepræsten har Ret til at tilstede andre Præster i Folkekirken Ret til at bruge de Kirker, ved hvilke han er ansat, i de samme Tilfælde, hvori Retten til at bruge Kirkerne tilkommer ham selv.“ De følgende Bestemmelser gælde kun de uordinerede eller andre, under hvilke de Personer, Ministeren her taler om, ikke kunne henføres. Hvis altsaa den Hjemmel for Tilladeligheden af at overlade Kirkerne til saadanne Mænd, som den ærede Minister siger er til Stede i den kirkelige Lovgivning, skal findes her eller i den tilsvarende Bestemmelse i den ældre Lov af 25de Marts 1872 — der lyder den paa det nærmeste ligesom denne her — komme vi dog tilbage til, at Lovgivningen betragter dem som „Præster i Folkekirken“, thi det er kun det Udtryk, som bruges. Der staar jo, at Sognepræsterne have Ret til at tilstede andre Præster i Folkekirken *ikke* „ordinerede Personer“ o. s. v. Saa skal der findes Hjemmel for denne gamle Praksis her, maa det være, fordi de komme ind under „Præster i Folkekirken“, men gøre de det der i denne Paragraf, paa det Sted, ser jeg ikke, med hvilken Hjemmel den højtærede Minister begrænser disse afskedigede Præsters Ret til det Tilfælde, at en anden Sognepræst ønsker at bruge dem, thi saa maa vi Lægfolk have samme Ret efter §§ 3 og 4 til at kalde dem til Tjeneste, da det er det samme Udtryk „Præster i Folkekirken“, som bruges der. Jeg er altsaa endnu ikke bleven tilstrækkelig oplyst, det er maaske min Fejl, men jeg beder saa den højtærede Minister igen tage Ordet for at sige, hvor da Hjemlen skal findes for disse afskedigede Præster til at bruges til kirkelige Handlinger med Sognepræstens Tilladelse. Videre vil den